

Iz okusno dekoriranega balkona je pozdravil vodja okrajnega glavarstva g. dr. Pirkmaier tisočglavo množico ter se v vznesenih besedah spominjal junaškega vladarja, kateremu je bila usoda konečno toliko mila, da gleda po najhujših izkušnjah in po nepopisnem trpljenju na svoj odrešen rod, ki se je združil iz treh plemen v mogočen in krepk narod. Zahvalil se je za izraze udanosti in patriotizma ter konečno prosil, naj proslavimo rojstni dan Njega Veličanstva s plemenito radodarnostjo pri nabiranju za nesrečne žrtve vojne, ki so najdražje plačali odrešenje naše domovine. Ko je govornik končal z „živijo“ klici na vladarja, je godba zaigrala „Lepa naša domovina“, navzoči pa se pevajoči odkritih glav pridružili godbi. Potem je pevski zbor ptujskega pevskega društva zapel „Slovan na dan“, rakete so se zasvetile in „živijo“ klici niso hoteli ponehati, ko se je spreved pomikal proti magistratu. Palača mestne hiše je bila bogato ovenčana z narodnimi ter državnimi zastavami okrašena in vsa razsvetljena, na balkonu pa je bila v sredi zelenjadi in cvetlic slika kralja Petra I. Ko se je ustavil spreved pred mestno hišo, je nagovoril g. vladni komisar mesta Ptuj dr. Senčar zbrane mestjane ter poudarjal pomen lepega slavja, katerega so priredili Ptujčani svojemu odrešitelju, hrabremu kralju. Poudarjal je, da je prireditve namenjena onemu vladarju, kateremu so svoječasno s vso nizkostjo in zlobnostjo podtikali vzrok svetovne vojne hoteč steptati v prah njegovo kraljevstvo. Mogočni klici in ovacije kralju Petru so sledili častitkam, s katerim je govornik končal svoj jedernat nagovor. Godba je zasvirala srbsko himno, nakar je pevsko društvo v močnem zboru kaj lepo proizvajalo globoko učinkujočo pesem „Adrijansko morje“. Obhod se je potem nadaljeval po mestu proti dravskemu mostu, katerega so vojaki lepo razsvetili z bakljami. Tudi obrežno sprehajališče je bilo razsvetljeno. Godba je šla do občinske hiše na Bregu, nato se je spreved razšel. Pred razhodom je zaklicalo sokolstvo na poziv staroste dr. Fermevca v proslavo prvega Jugoslovana in prvega brata Sokola kralja Petra navdušeno „Na zdar“.

Dne 12. julija je priredila mestna godba v ranem jutru budnico. Ob 9. uri je bila

čoln, ki je bil blizu mlina in hajd, — vsi korajžni, za plavajočim mlinom: noseč rešitev kmetu mlinarju.

Poslali so tudi takoj glas fantu na vas. Klic: „mlin plava po Dravi!“ še ga ne spravi kvišku. Zaljubljenec si misli: to je šala, ljubezen mi hočejo kaliti! Pa klic je postal obupnejši, žugajoč! Zaljubljenec je postalo vroče ob misli, da mogoče le ni šala in beži k mlinu. Videl je resnico, — svojo nesrečo! Na ljubezen dekleta je stem pozabil. Vzbudila se mu je ljubezen do matere-vdove. Brž k njej, da ji pove na lahko nesrečno zgodno in jo potolaži. Mati pade v nezavest ob grozni novici. Ta nesreča! Vzela ji je vso premoženje. Trdno drži sina v objemu, hoteč ga zadržati, da še njega ne zgubi. Pa sin je izročil mater drugim ženskim rokam, dobrim sosedinjam v varstvo in stekel je za mlinom, hoteč rešiti, kar se še da!

Rešitelji v čolnu so se spustili v deročo Dravo zgubili so sled. Čoln ženejo v vso nadčloveško močjo, kljubujoč vsem valovom in smrtni nevarnosti dol po Dravi, hoteč najti mlin in mlinarja.

Eno uro po Dravi poleg Novevasi pod Sv. Markom je plavala še streha in kmet ž njo. Rešitelji so po vseh naporih popolnoma zmučeni, premočeni, že brez upa zmage, konečno našli potapljačo se streho in kmetiča-mlinarja še čilega in zdravega.

Rešili so ga, že smrti posvečenega. Ko so ga pripeljali k obrežju, je bilo veselje na vseh obrazih! Le mladi mlinar in njegova mati sta imela rosne oči. Zgubila sta vso premoženje. Pa še ne samo svoje, tudi drugih sosedov kruh je šel po vodi. . .!

svečana služba božja, katere se je udeležilo skoro vso uradništvo iz Ptuja, zastopstva društev, skoro ves ptujski Sokol z naraščajem vred, deputacija Orla in druga javna zastopstva.

Po maši je sprejemal vodja okrajnega glavarstva častitke in udanostne izjave predstojnikov oblasti, korporacij in raznih jugoslovanskih društev.

Brzobjavne in pismene častitke in udanostne izjave so vposlale skoro vse občine, društva in druga zastopstva političnega okraja Ptuj. Predpoldne so požrtvovalne in marljive Sokolice po mestu prodajale cvetlice in pobirale prostovoljne prispevke za invalide, narodne žene pa so v rotovžu odpravljale pridne nabirateljice ter jim polnile košarice s cvetjem. Uspeh cvetličnega dne v Ptujju je bil nad vse pričakovanje ugoden in so darovali tudi nekateri meščani nemške narodnosti večje zneske za dobrodelen namen. Zbirka v mestu samem je prinesla invalidom 3500 K, kar je tembolj vredno občudovanja, ker je že cvetlični dan „splošnega ženskega društva v Ptujju“ dne 6. julija 1919 dal zbirko 2200 K.

Tudi v vseh drugih večjih krajih okraja so bile slične prireditve in zlasti šolske slavnosti. Uspehi zbirk za invalide še niso javljeni; večji znesek se je nabral v občini Breg.

Zborovanje zaupnikov JDS v nedeljo, dne 6. julija 1919 v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Ljubljani.

(Nadaljevanje.)

Za njim poroča poslanec dr. Novak o gospodarskem stanju države in tozadevnem delu v Narodnem predstavništvu; vprašanje je važno ravnotako kot za meščana tudi za delavca in za kmeta. Navaja finančne težkoče države, ki so dovedli ministra do carinske naredbe in opisuje sodelovanje stranke v tem oziru v parlamentu in izven parlamenta in prosi že sedaj, da se tozadevna resolucija, ličoč se carine, ko bo stavljena na glasovanje, sprejme.

Ko preneha odobravanje od strani poslušalcev, poda svoje poročilo poslanec dr. Kukovec o agrarni reformi v Narodnem predstavništvu. Vprašanje osvetljuje z zgodovinskega vidika od prvega početka v ruskih strelskih jarkih, pri Čehih, Madžarih in pri nas. Omenja ministra Korača in njegovega naslednika dr. Poljaka, poudarjanje potrebe agrarne reforme v prestolonaslednikovem manifestu in v adresni debati, razmotriva šanse, ki jih imamo pričakovati iz te akcije in pojasnjuje njen pomen. Kapitalisti naj udeležijo svoj kapital v industriji, z nakupom državnih papirjev itd., nikakor pa ne bodo več spekulirali z zemljo, ki mora pripasti edinole poljedelcu. JDS se je vedno potegovala za agrarno reformo z vsemi svojimi močmi, česar se ne more reči o oni stranki, ki je po svojem zastopniku pisala v Dalmacijo: „Vrlo mnogo nam preti agrarna reforma.“

Samo ob sebi je umevno, da so poslušalci, med katerimi je bila velika večina poljedelcev, napeto poslušali govornika, ki so ga med njegovim govorom večkrat prekinili z odobravanjem. Da se popolnoma strinjajo s strankinimi nazori, je pričalo gromovito odobravanje, ko je govornik končal.

Nato je poročal poslanec dr. Pavel Pestotnik o prosvetnem vprašanju. Tudi glede tega vprašanja je storila stranka vse, kar se je storiti dalo. Ustvarila si je splošen pregled stanja izobrazbe in skušala najti način ureditve, ki bo odgovarjal celokupnim interesom. Da to ni bila lahka naloga, se razvidi iz tega, če pogledamo, kake razlike obstojajo v osnovnem šolstvu v pozameznih delih države. V Srbiji na p. traja šolska obveznost štiri leta, v Dalmaciji šest, ravnotako na Hrvaškem in v Slavoniji, pri nas zopet osem let, po nekaterih krajih se pa dosedaj sploh ni moglo govoriti o kakem obveznem obisku šole. Popolnoma drugačen je pouk muslimanske mladine, kakor pri nas ali drugod. Navaja razlike v učiteljskih in strokovnem šolstvu. Omenja boj med privrženci humanističnih in realnih srednjih šol

glede pouka starih klasičnih in modernih živih jezikov in preide končno na visoke šole, ki se ustanovijo v Ljubljani, Zagrebu in Beogradu. Ministrstvo polaga veliko važnost na pospeševanje ljudske izobrazbe potom predavanj, knjižnic, kurzov za analfabete, ljudskih univerz po vzorcu Danske in Švedske. Mi Slovenci imamo veliko oporo v ministru Davidoviću, ki spoštuje naše delo in našo kulturo, ker vé, da smo si jo sami pridobili v trdi borbi.

Poročilu je sledilo živahno ploskanje.

Ker je poslanec dr. Brezigar zadržan, prečita gosp. prof. Voglar njegovo poročilo, ki nam prikazuje stanje države v narodnogospodarskem in finančnem pogledu: bremena, ki jih bomo morali prevzeti po bivši Avstro-Ogrski, valutno vprašanje državnih dolgov, sistem državnih davkov, carinski sistem, kako stališče zavzema stranka k tem vprašanjem.

Tudi to poročilo se je sprejelo z zadovoljstvom na znanje.

Kot poročevalec k četrti točki dnevnega reda: „Poročilo strankinega zastopstva v ljubljanski vladi“, dobi besedo dosedanji predsednik deželne vlade dr. Gregor Žerjav. Ko imenuje predsednik g. dr. Ivan Tavčar njegovo ime, izbruhne po dvorani navdušen aplavz, ki ne poneha še dolgo potem, ko stoji govornik na odru in čaka, da pride do besede. Poslušalci prekinejo tudi med poročilom velikokrat govornika in aplavz se vedno zopet ponavlja. Govornik ugotavlja predvsem, da ni kot podpredsednik deželne vlade nikdar nastopal pristransko, kljub temu da je pristaš JDS. Vedno je stal na stališču, da potrebuje Jugoslavija v tem času dobro upravo, čisto, nekoruptno in nepristransko. Opozarja nato na veliko delo, ki ga je imela pokrajinska vlada od prvega početka pa do danes, opozarja na težkoče, ko je bilo treba informirati razne misije, ki so se mudile pri nas. Omenja boje za naše severne in zapadne meje. Danes imamo Celovec in lahko ponudimo temu mestu lepo bodočnost v Jugoslaviji. Težave so bile pri sprejemanju uradnikov iz zasednega ozemlja. Prišla je kriza glede prehrane, ali premagali smo tudi to. Uradniki so grozili s stavko in bati se je bilo, da popusti aparat ob času, ko so Lahi komaj čakali trenotka, da bi korakali naprej. Še težje je bilo z delavci. Vlada je povsod storila svojo dolžnost in prepričani smo lahko, da žrtve niso bile zaman. Upali smo si poklicati nekatere letnike pod orožje. Deželna vlada je storila mnogo za vseučilišče in je na svojo roko otvorila tehniški kurz. Dalje navaja, da je vlada morala zadovoljiti rudarje, če je hotela si zagotoviti reden železniški promet in s prometom prehrano. Omenja industrijo, ki je med vojno bila zaspala, vprašanje uvoza in izvoza itd.

Deželna vlada je imela pa tudi svoje slabe strani; pozna jih dobro, ali sedaj jih ne mara navajati. Ker zapušča deželno vlado, prosi zase in za svojega tovariša, dr. Ravnikarja absolutorij.

Ob koncu izvajanj dr. Žerjava se je navdušeno ploskanje zopet ponovilo.

K peti točki je podal strankin tajnik g. dr. Breznik izčrpno poročilo o organizaciji stranke in o njenem denarnem stanju ter prečita tudi došle resolucije.

Gosp. dr. Kukovec predlaga, da se izreče ministru g. dr. Kramerju za njegovo neumorno delovanje popolno priznanje in zahvala. Zborovalci sprejmejo predlog z navdušenjem.

Gosp. predsednik dr. Tavčar otvori nato razpravo o dosedanjih poročilih.

K besedi se oglasijo razni govorniki, med njimi tudi priprosti kmetje.

Gg. dr. Pestotnik, Peterman in nekateri drugi predlagajo razne spremembe v resolucijah. Resolucije se sprejmejo enoglasno; enoglasno se tudi izrečejo zaupnice g. dr. Kramerju, gosp. dr. Gregorju Žerjavu in vsem strankinim zastopnikom v Narodnem predstavništvu. Navdušenje, ki je vladalo, ko se je glasovalo za te zaupnice, je dokaz, da zborovalci popolnoma odobravajo dosedanje delo svojih zastopnikov bodisi v Na-

rodnem predstavništvu, kakor tudi v deželni vladi

H koncu prečita g. predsednik še po zdravno brzojavko gg. Milana Pribičevića, dr. Srdjana Budisavljevića in Winklerja in zaključí ob pol 13. zborovanje, pozivljajoč udeležence, da se ravnatoko častno udeležijo nadaljevanja ob 15. uri. Obenem vabi udeležence na večerno zabavo v dvorani Narodnega doma.

Popoldansko zborovanje.

Točno ob 15. uri otvori dr. Kukovec nadaljevanje zborovanja. Podeli torej k 6. točki dnevnega reda poročevalcu g. Adolfu Ribnikarju, poslancu v Narodnem predstavništvu besedo.

Udeležba je popoldne pričetkom zborovanja nekoliko manjša, kakor dopoldne. Zborovanje prične ob prisotnosti dveh tretjin dopoldanskih udeležnikov, drugi pa prihajajo polagoma vsak hip, tako da je ob 16. številu zopet polno. Zborovalci slede tudi popoldne z velikim zanimanjem poročevalcu.

Poslanec g. Adolf Ribnikar poroča nato obsirno, kako si strankino vodstvo predstavlja izpremembe dosedanjega statuta, da pride v stranki kmečki stan do veljave.

(Nadaljevanje prihodnjic)

MARKO PAVLINIČ.

(Umrli 9. julija 1919 v Varaždinskih Toplicah.)

Na Humu pri Ormožu so na Markovo l. 1842. položile rojenice v zibel dete, ki so mu prisodile dolgo in častno življenje. Krasni in širni razgled s Huma ne da živahnemu in bistremu dečku, da bi miroval doma. Ker neugodne razmere ne pripaste, da bi šel dalje v šole, se izučí v bližnjem Ormožu črevljarski obrti. Nato pa se napoti po svetu (Grzdec, Dunaj, Tirolsko), da se izpopolni v svoji obrti, obenem pa tudi spozna širji svet in irazširi svoje duševno obzorje. L. 1866. brani na severnem bojišču domovino nasilnih Prusov. Vrnivši se v Ormož, se začne življenje veseli mladenič udeleževati narodnega življenja in si pri tem zaželi večjega mesta svoji delavnosti; odide v Ptuj, kjer ostane stalno do konca.

V Ptujju je bilo takrat društveno življenje osredotočeno v Narodni čitalnici, ustanovljeni l. 1864. Zbiral se je v njej cvet meščanstva, tudi kasnejši nasprotniki. Marko pristopi Čitalnici takoj, v začetku l. 1872 in ji ostane zvest ud do svoje smrti. Pridno je zahajal v društvo in se tako seznanil v dolgih letih z odličnimi društvenimi udi, pridobil si med njimi mnogo znancev in prijateljev, pridobil si spoštovanje, pa tudi sploh med vsemi poštenimi someščani. Kolik ugled je užival v društvu, nam kaže že to, da je bil večkrat voljen v čitalniški odbor, tako tudi zadnja tri leta.

Bil je naš Marko kremenit narodnjak, ki je rajši trpel za svojo narodno prepričanje, nego bi se izneveril svojemu narodu. Ko so okoli l. 1880. ptujski Nemci začeli zapuščati Narodno čitalnico in pritegnili za seboj tudi več narodnih mlačnežev, je ostal Marko zvest Čitalnici. Pa prišli so še hujši časi za slovenske obrtnike v Ptujju Renegatska kri narodnih odpadnikov je vedno bolj divjala in nazadnje tako vzbesnela, da je hotela uničiti vsakega, ki bi se ji ustavljal. Tudi našemu Marku je obetal zadnji ptujski paša, pravi zglede narodnega poturice, judeževih grošev, ako bi se mu udal in izpremenil svoj — ič v — itsch po zgledu toliko drugih, ki so, dasi pristnih slovenskih staršev sinovi, šele v Ptujju začutili v sebi vsenemško kri. In ko jekleni značaj Markov ni hotel onečastiti narodnosti svojih roditeljev, je moral Marko čutiti trdo neusmiljeno pest nasprotnikovo. Le njegova obče znana izurjenost v stroki ga je obvarovala pogina.

Svojo požrtvovalnost je pokazal Marko, ko je l. 1891. vzel pod svojo streho in oskr-

bo baš ustanovljeno Dijaško kuhinjo in jo vodil skoro 20 let.

Priljubiti pa se je moral Marko vsakemu s svojo potrežljivostjo in veseljem do petja. Izvrsten pevec krepkega glasu je kar gorel za petje. To je bil pravzaprav oni življenski vis njegov, ki je ne samo oslajal njegovo življenje, nego mu dajal tudi vedno in vedno moči, da je vzdržal življenjske neprilike in čakal toliko starost. Kot mladenič je neumorno prepeval ob raznih prilikah v družbah in pri javnih prireditvah v Ptujju in zunaj Ptujja, kot mož je v 80. letih pomagal ustanoviti in povzdigniti Slovensko pevsko društvo in bil kot izvrsten pevec deležen slave, ki si jo je pridobilo društvo po mnogih svojih koncertih, in še v starosti je moral v veselih družbah ugoditi obči želji in razveseliti občinstvo s pesmijo. In kakor je nekdaš s svojimi pevskimi tovariši naslajal poslušalce, tako smo se do zadnjega divili, kadar nam je zopet zapel „En starček je živel.“ Zdel se nam je že sam podoben tistemu starčku „tam v vinskih gorah“ in prepričani smo, kakor mu je oče nebeški dovolil pred smrtjo, še en kozarček prej, mu je tudi izpolnil željo, da mu sedaj v nebeških višavah poje hvalo vekomaj. J. K.

Gospodarstvo.

Podružnica Centralne udruge za trgovski promet z inozemstvo. Po pogodbi 33/SHS sme podružnica Centralne uprave za trgovski promet z inozemstvom izdati izvozna dovolila za omejeno število konj za klanje. Izvozna dovolila se pa smejo izdati glasom pogodbe le onim trgovcem, ki so upravičeni trgovati z živino. Nadaljni pogoji so sledeči: Konji se smejo prodati le „Deutschösterreichische Lebensmittel-Einfuhrstelle“, oziroma onim, ki jih ta zavod za nakup živil pooblasti. Kupna cena se vplača pri Warenverkehrs-büro na Dunaju in tukajšnja Jadranska banka jo izplača prodajalcu.

Sestanek zastopnikov javnih korporacij spodnještajerskih. Naši okrajni zastopi in naše občine, ki so bile podrejene nadzorstvu prejšnjega štajerskega deželnega odbora, stoje pred nepopolno rešenimi vprašanji sprejembe avtonome uprave. Finančni položaj istih ni povsod urejen, vprašanje izgub vsled plačil neprimernih zneskov vojnega posojila s strani občinskih in okrajnih hranilnic zahteva pravočasno skrb teh zastopov, da si zasigurajo ob likvidaciji deželnega premoženje po možnosti v naprej kritje za pričakovane težkoče vsled izgub na vojnih posojilih. Ker se je vsestransko potrdilo potrebi, da se tozadevno zasliši glas prizadetih činiteljev, namerava sklicati predsednik od ministerstva odrejene likvidacijske komisije štajerskega deželnega premoženja sestanek odposlancev okrajnih zastopov, hranilnic in občin v prvi polovici meseca avgusta. Da morejo vsi prizadeti krogi temu vprašanju pravočasno posvetiti svojo pozornost ter položaj financ in uspešne likvidacije temeljito preštudirati ter določiti večje zastopnike za sestanek, obveščam javnost o svoji nameri, tak sestanek sklicati, pričakujoč tudi kako tozadevno opozoritev ali predlog. Predsednik likvidacijske komisije SHS na Štajerskem: Dr. Vekoslav Kukovec.

Državna posredovalnica za delo podružnica za Ptuj in okolico. V tednu od 6. do 12. julija 1919 je iskalo dela 39 moških in 8 ženskih delavnih moči. Delodajalci so iskali 37 moških in 6 ženskih delavnih moči. Posredovanj se je izvršilo 13. Od 1. januarja do 12. julija je iskalo dela 282 delavnih moči. Delodajalci so pa iskali 360 delavcev in delavk. Posredovanj se je izvršilo v tem času 148. Delo iščejo: 1 oskrbnik, 3 rudarji, 1 nadvrtnar in 2 vrtnarja, 2 kamnoseka, 1 steklar, 1 kovač, 3 strojni ključ. in 12 mehanikov in elektromonterjev, 4 mizarji, 1 kolar, 1 bičar, 1 usnjar, 1 predilničar, 2 krojača, 1 knjigovez, 3 peki, 1 skladiščar, 2 natakarja, 1 laborant, 1 polir; nadalje zidarji,

strojniki, fotografi, trgovski pomočniki, pisarniške moči i t. d. V delo pa sprejme posredovalnica: poljske delavce in delavke, viničarje in razne kmečke posle, mizarje, pletarje, čevljarje, pom. delavce v plet. delavnici, krojače, strojnike, služkinje i. t. d.

Izvoz vina. Kakor znano, je sedaj izvoz vina prost. Toda ta sloboda nam le malo koristi, treba je še vedno prositi pri centralni upravi v Ljubljani za izvoznico. Plačati je za vsako izvoznico po K 12.—, dalje je položiti takso po K 37.50 od hl, dalje izvožno pristojbino 1/2% od računskega zneska po odbitku poprej navedene takse. Pa vse to bi še ne bilo prehudo. Najhujše je, da pobira Nemška Avstrija od našega vina carino po K 3.20 od kg brutto za netto. Vsled naših pritožb je uvedlo trgovsko ministrstvo sedaj enketo (poizvedbe). Trgovska in obrtna zbornica v Ljubljani jo izvaja za Slovenijo. Dne 16. t. m. vršil se je v tem pogledu sestanek Ptujskih vinotržcev in vinogradnikov, ter so se odločno zavzeli za odpravo vsake carine. Iz Slovenskih goric med Muro in Dravo, ter iz Haloz se je izvažalo okoli 300 000 hl vina. Naše prebivalstvo v vinorodnih krajih žive skoraj izključno od dohodkov goric. Naš izvoz je šel proti severu v sedanjo Nemško Avstrijo. Tam imajo naši trgovci že stare trgovske zveze. Ta trg moramo na vsak način ohraniti. To bo pa mogoče le tedaj, ako naša vlada izvoz vina v Nemško Avstrijo podpira. Italija in Madžarska republika pridelata mnogo več vina in mnogo boljsega vina, kakor Slovenija, vendar pa sta obe državi dosegli, da se od Italijanskega in Madžarskega vina v Nemško-Avstrijo ne pobira nikake carine. Jugoslavija je dala Nemški Avstriji za 1/4 milijarde živil. Ali ni mogla naša vlada pri sklepanju te pogodbe z Nemško Avstrijo doseči, da bi bilo naše vino prosto carine! Kar se je zamudilo, se mora na vsak način pri sklepanju nove pogodbe opraviti. Ako noče naša vlada uničiti vinogradništva v Slovenskih goricah in Halozah, mora skrbeti za to, da se bo moglo naše vino brez visokih pristojbin in brez carine izvažati v Nemško Avstrijo. V tem smislu se je na sestanku sklenila resolucija, in če se bodo vsi merodajni krogi potegnili za interese tako važne gospodarske panoge, kakor je naše vinogradništvo in naša vinska trgovina, potem upamo, da se kmalu končajo sedanje neznosne razmere, ki obstoje glede izvoza vina.

Dopisi.

Kaj je storil Ornig za okraj? Kmet iz ptujskega okraja nam piše: Ornig je gospodaril na ptujskem okrajnem zastopu nad 12 let. Pa on ni gospodaril, paševal je pravzaprav, kajti njegovemu ukazu se je moralo vse pokoriti; kdor mu ni pokoril in mu udano brez ugovora služil, tega je preganjal. Iz tega vidika je umevno, zakaj so se kmečki ljudje Orniga tako bali in mu bili pokorni. On je gromadil krivico nad krivico svojim nasprotnikom, naj so bili ti politični nasprotniki ali ne. Svojim privržencem, katere si je iskal vsepovsod in jih žalibog tudi mnogo našel, tem pa je šel povsem na roko, pote goval se za nje in njihove koristi, če tudi je to bilo na škodo drugih in okraja. Ptujski „Štajerc“, katerega je gmotno podpiral, mu je hvalo pel v vsaki številki za to ali ono storjeno in nestorjeno delo, naj si bo v prid njegovih privržencev alj njemu samemu. Zasukal pa je stvar tako, kakor da bi delal le na občo korist in on sam poleg tega trpel škode. Pa ravno nasprotno je bilo res: vse si je znal pripraviti tako, da je služilo tudi njegovemu namenu in njegovim koristim. Od česa pa si je nagromadil tako velikansko premoženje, od zgube gotovo ne! Le pogledmo malce krog sebe in vidimo takoj: V Ptujju samem je dijaški in dekliški dom. Oboje je zalagal, bil je liferant okrajnega zastopa. Ceste, ki so peljale k njegovim prijateljem in povržencem so bile kmalu in lepo